

ние въ Лѣсковецъ посочва послѣдното това заселище като вакуфъ на нѣкой си Хрюстемъ бей, който е покровителствувалъ заминаващитѣ за Цариградъ Лѣсковци. Въобще, тукъ се срѣщаме съ движения на работни рж-цѣ, които далечъ отъ да напушчатъ огнищата си само за прѣхрана, сж били задѣлжени да изпълватъ извѣстни функции по силата на тѣй учрѣденитѣ въ тогавашна Турция военно-административни институти, отъ които постепенно сж сж откъсвали *за своя смѣтка*, като сж ги използвали за своитѣ собствени, стопански интереси. (Косенето на султанскитѣ чаири, пасенето на конетѣ и стадата — къмъ края на робството — се е оперирало отъ *цигани*, а не отъ бѣлгари); II) обръщането на бѣлгарскитѣ занаятчи, въ случая градинаритѣ, отъ Цариградъ къмъ Брашовъ не е тѣй случайно. Извѣстно е, че Брашовъ прѣзъ XVIII-я вѣкъ, дори до половината на XIX-я, като търговски центръ, бѣ възела между мрачната турска империя и напрѣдничавия Западъ. Отъ тукъ и обръщането на по-голѣмата частъ отъ бѣлгарскитѣ търговци къмъ Брашовъ, вмѣсто къмъ Цариградъ. Създаването на тоя центръ се дължи на австро турскитѣ войни, както създаденитѣ слѣдъ него търговски центрове за бѣлгарскитѣ търговци и емигранти: Браила, Галацъ, Тулча и т. н. се дължатъ на руско-турскитѣ войни. При това, не трѣбва да забравяме, че отиващитѣ въ Брашовъ бѣлгарски търговци и занаятчи сж отивали като у дома си — защото една трета отъ тамошното население тогава е било *бѣлгарско*, туземно и емиграционно.

Че за градинарството въ самата Бѣлгария е имало и има условия се види, прѣди всичко, отъ фактъ, че съ разширяването на градинарскитѣ маршрути въ чужбина, се разпространява градинарството и въ самата Бѣлгария, на първо врѣме и прѣдимно въ сѣверната ѣ частъ: въ по-виднитѣ ни центрове Шуменъ, Варна, Русе, Видинъ и Силистра, гдѣто сж квартирували турски гарнизони